

РЕШЕНИЕ

№ 24611

гр. София, 17.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав, в
публично заседание на 19.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разглежда дело номер **4337** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на Д. Ц. М. от [населено място], чрез адв. С., и М. Р. Р. от [населено място], чрез адв. Г., с искане за прогласяване нищожността на решение № 444 от 09.07.2015г. на СОС, с което е одобрен проект за ПУП – ИПУР на м. „с. Национален киноцентър“, кв.3а, [улица] за създаване на задънена [улица] и свързаното с това изменение на регулацията на УПИ ХХІ-60 съгласно приложения проект; И. чрез създаване на нов УПИ LI -73, кв.3а и ИПЗ за нов УПИ LI -73 без допускане на намалени разстояния към съседни имоти и/или сгради, вкл. през улица. Жалбоподателите посочват, че са собственици съответно на УПИ XLII – 25 и на УПИ XXXI-25 от кв.3а по плана на [населено място], местност „Национален киноцентър“ – съседни на УПИ LI -73. Същите имат правен интерес да оспорват процесното решение, тъй като с приетия с него план се променя предназначението на имота – предмет на плана – от земеделски имот в УПИ за застрояване. Като основание за нищожност на процесното решение сочат противоречието му с ОУП, което е нарушение на чл. 103, ал.4 и чл. 104, ал.1 от ЗУТ. ОУП има действие на закон. В случая противоречието е с ОУП след изменението му с решение № 960 от 16.12.2009г. Според него процесният имот попада в устройствена зона ЖмЗ*, където се предвижда застрояване в обхвата на цялата зона с параметри макс.плътност 10%, макс. К. – 0,1 и мин. озеленяване – 80 %. Процесният ПУП предвижда показатели макс.плътност 20%, макс.К. – 0,5 и мин. озеленяване – 70% и е в обхват само за този имот. Нарушението е особено съществено и води до несъвместимост с правния ред, т.е. до нищожност на оспореното решение като издадено при пълна липса на основания. Иска се от съда да обяви неговата нищожност. Претендират се разноски. В становища от 16.06.2025г. и 17.06.2025г. жалбоподателите поддържат, че процедурата

по изменение на ОУП е започнала с решение № 693/2007г. на СОС и приключила с решение № 960/2009г. на МС. Оспорва се приложението на решение № 67/2019г. на СОС. В осз правят възражение за прекомерност. Подробни съображения излагат в писмена защита по съществото на спора.

Ответникът – Столичен общински съвет, чрез процесуалния си представител в писмо от 25.04.2025г. изразява становище за неоснователност на жалбата, тъй като производството по одобряване на процесния ПУП е започнало през 2008г., т.е. преди изменението на ОУП от 2009г. Предходният ОУП от 2007г. не е предвиждал зони и терени със специфични правила и нормативи в отклонение от общите по ОУП. Поради това моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност.

Заинтересованата страна - Ф. В. Д., чрез адвокат П., в отговор от 27.05.2025г., оспорва жалбата. Твърди че, цитираните от жалбоподателя устройствени показатели не са част от тези, приети със ЗУЗСО, а с решение на МС от 2009г. С тях не могат да се дерогират показателите, приети със ЗУЗСО, с които именно е съобразено процесното решение – чл. 127, ал.8 от ЗУТ. Изменение в ЗУЗСО е направено едва през 2018г., с което за устройствени зони ЖмЗ се предвижда да се конкретизират параметри за застрояване със схема, приета от СОС. Тази схема е приета с решение на СОС от 2019г. и е неотнормируема към ПУП от 2015г. Освен това се смята, че дори да се приеме, че решението на МС за изменение на ОУП от 2009г. е приложимо, то неспазването му с процесния ПУП не е основание за нищожност, а за унищожаемост на акта. Това е така, защото с процесното решение само се намаляват устройствените параметри, но застрояването продължава да е възможно. Т.е. не е налице разлика между законоустановената и преследваната цел, която да води до нищожност на акта. Поради това се моли съда да отхвърли жалбата. В осз чрез адв. П. уточнява, че застрояването не е реализирано на място. Претендира разноски по списък. Подробни съображения излага в писмено становище по съществото на спора.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител в откритото съдебно заседание, който да изрази становище по жалбата.

Съобщение за оспорването е публикувано в ДВ, бр. 49/17.06.2025г., като в срока по чл. 218, ал.1 от ЗУТ не са постъпили искания за конституиране.

Административен съд София – град, II о., 41 състав, като взе предвид доводите на страните и прецени доказателствата по делото, установи следното от фактическа страна:

Жалбоподателят Д. Ц. М. се легитимира като собственик на УПИ XLII – 25 от кв.3а по плана на [населено място], местност „Национален киноцентър“ с площ от 1215 кв.м., заедно с построената в имота къща № 4 с РЗП 495,10 кв.м. съгласно нотариален акт № 133, том III, дело № 452 от 17.12.2010г. Жалбоподателят М. Р. Р. се легитимира като собственик на УПИ XXXI – 25 от кв.3а по плана на [населено място], местност „Национален киноцентър“ с площ от 1220 кв.м., заедно с построената в имота къща № 3 с РЗП 514,34 кв.м. съгласно нотариален акт № 132, том III, дело № 451 от 17.12.2010г. Двата имота са нанесени в КККР като един имот с идентификатор 68134.1945.1085.

Заинтересованата страна Ф. В. Д. се легитимира като собственик на ливада от 4228,60 кв.м. в землището на [населено място], местност „Краище“ съгласно нотариален акт том XII, № 176, рег. № 2588, дело № 2482 от 23.09.1935г. и удостоверение за наследници на В. Г. Д. и М. В. Д.. С молба от 27.05.2025г. е представена и заверена с апостил клетвена декларация за смъртта на Ангела В. Д. на 27.01.2023г., удостоверяваща че единствен наследник ѝ е Ф. В. Д.. По делото няма данни Ангела В. Д. да има българско гражданство. Имотът е нанесен в КККР с идентификатор 68134.1945.73.

Със заявление № ГР-94-Д-86 от 16.06.2008г. заинтересованите страни са поискали от главния

архитект на СО да разреши изработване на проект на ПУП за жилищно строителство в ПИ № 73. Към заявлението е приложена скица на л. 246, според която за местността има утвърдена дворищна регулация със заповед № 1230/1972г., с последно изменение със заповед № РД-50-149 от 24.07.2006г. По графични данни ПИ № 73 съдържа 5090 кв.м. Към заявлението е приложено мотивирано предложение за ИПРЗ. С писмо № ГР-94-Д-88 от 22.07.2008г. на основание чл. 135 от ЗУТ главният архитект на С. е разрешил изработването на ИПРЗ за ПИ № 73 от кв.3а, местност „Национален киноцентър“ с параметри за зона ЖмЗ с параметри: макс.плътност 20%, макс.К. – 0,5 и мин. озеленяване – 70%, височина – 7 м. Със заявление от 24.09.2008г. От обяснителната записка към проекта на ПУП става ясно, че се предвижда И., като за имота се отреждат нови УПИ XXXI-25, XXXII-83 и L -73, достъпът до които е по продължение на [улица], о.т.196к, о.т.196л до о.т.196м и по нова [улица] до о.т.202. От проекта на ПЗ става ясно, че се предвижда една 2-етажна сграда в нов УПИ XXXII-83. Проектът е обявен по реда на чл. 128, ал.5 от ЗУТ. Срещу проекта са постъпили две възражения от собствениците на УПИ VI-22 от кв.3а и на УПИ XXXII-83, през които се предвижда преминаване на улица - тупик от о.т.196и, о.т.196к, о.т.196л до о.т.196м. Проектът е разгледан от ОЕСУТ по т. 19 по протокол № ЕС-Г-77 от 15.10.2013г. като възраженията са приети и е приет коригиран проект, в който е премахната въпросната улица тупик и остава само тази от о.т.201 до о.т.202. В И. се създават нови УПИ L -73 и XXI-60. В ПЗ в нов УПИ L -73 се предвиждат 5 свободно стоящи 2-етажни сгради. Този проект също е обявен по реда на чл. 128, ал.5 от ЗУТ. Срещу него са постъпили следните възражения: 1) от единия жалбоподател – М. Р. Р., относно предвиденото застрояване и липсата на оценка на въздействието на проекта върху околната среда; 2) от Я. Н., Б. Г. и М. Г. като собственици на УПИ XXI-60; 3) от „Аудиовидео Орфей“ ЕАД, който твърди, че е собственик на УПИ L -73 и УПИ XXI-60. Междувременно с писмо от 25.06.2014г. от РИОСВ – С. е посочено, че имотът – предмет на инвестиционното предложение, не попада в границите на защитени територии и няма вероятност от отрицателно въздействие върху такива. Поради това не е необходимо провеждане на процедура по реда на гл. 2 от Наредбата за ОС. Изготвена е и експертна оценка на съществуващата в имота растителност. Проектът отново е разгледан от ОЕСУТ по т. 10 по протокол № ЕС-Г-33 от 13.05.2014г. и приет със служебно предложение да се прецизира извадката от действащия ПУП, като се отрази решение на СОС по протокол № 48 от 26.09.2013г. След изпълнението на това предложение проектът е изпратен на СОС за одобряване, което е станало с процесното решение № 444 от 09.07.2015г. Решението е одобрено на основание чл. 134, ал. 1, т.1 във връзка с ал.2 от ЗУТ като одобреният проект е съобщен на заинтересованите лица по чл. 129, ал.1 от ЗУТ. Решението е обн. в ДВ, бр. 69 от 08.09.2015г. Срокът за обжалването му е изтекъл на 08.10.2015г. и видно от писмо на главния архитект на район „В.“ на л.48, в този срок не са постъпили жалби. По делото е изслушано заключение на съдебно- архитектурна експертиза, от което става ясно, че ПИ № 73 не е бил регулиран преди решение № 444 от 09.07.2015г. на СОС. Според ОУП от 2009г. имотът попада в зона ЖмЗ* с параметри макс.плътност 10%, макс.К. – 0,1 и мин. озеленяване – 80%, височина кота било – 7,5 м, отнасящи се за територии, граничещи непосредствено с ПП „В.“. УПИ L -73 попада в условието на текста „граничещи непосредствено с ПП „В.“. Част от имота навътре от черната линия с точки по скицата на л.3 от заключението попада в ПП. Според ОУП от 2009г., §7, ал.2 от ПЗР на ЗУЗСО и решение № 693 от 19.07.2007г. на СОС имотът попада в зона за прилагане на специфична правила и нормативи в отклонение от общите по ОУП – специфична зона № 7, показана в карта, приета като част от ОУП с решение на СОС № 693 от 19.07.2007г. Приложените в процесния ПУП параметри на застрояване не съвпадат с посочените по-горе.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от заинтересувани лица по смисъла на чл. 131, ал.2, т. 4 от ЗУТ, тъй като с процесния план се променя предназначението на имот с пл. № 73, който от неурегулиран се регулира в УПИ LI -73. Предвид възможността нищожността на акта да се претендира без ограничение във времето (чл. 149, ал.5 от АПК), жалбата се явява процесуално допустима. Разгледана по съществото същата е неоснователна по следващите по – долу съображения.

Доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени - т.е. порокът трябва да е толкова тежък, че да прави невъзможно и недопустимо оставането на административния акт в правната действителност. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстранява от правния мир чрез прогласяване на неговата нищожност. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии, кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост.

Един от съществените пороци, който води до нищожност на акта, е издаването му от некомпетентен орган. Обжалваната заповед е издадена от компетентен административен орган – Столичен общински съвет, съгласно чл. 129, ал.1 от ЗУТ. Поради съдът приема, че процесното решение е издадено от компетентен орган.

Липсва съществен порок във формата на акта, който да обосновава неговата нищожност. Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. Формата е начин за външно изразяване на волеизявлението и за да бъде налице необходимо и да е предписана от закона. Волеизявлението може да бъде изразено писмено, устно или чрез конклюдентни действия. Формата е самостоятелно основание за валидно действие на административния акт и неспазването ѝ води до недействителност на акта, чиято проявна форма (нищожност или унищожаемост) се определя от степента на порока. В случая решението на СОС е издадено в законоустановената писмена форма, като в него подробно са описани фактическите и правни основания за издаването му. Дали същите са правилно посочени с оглед относимостта им е въпрос за законосъобразност на акта.

Съществените нарушения на административнопроизводствените правила са основания за нищожност само ако са толкова сериозни, че нарушението е довело до липса на волеизявление (например - поради липсва на кворум). Според правната теория нарушението на административнопроизводствените правила е съществено, когато е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта; когато, ако не беше допуснато, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред административния орган въпрос ("Административно право", издание 2009 г., проф. К. Л.). В случая не са налице нарушения на административно – производствените правила при издаване и при съобщаване на акта, които да доведат до нищожност на процесното решение.

Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до

нищожност на посоченото основание. Т.е. нищожност на административния акт при наличие на материална незаконосъобразност е налице, когато напълно липсват материалноправните предпоставки, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; когато актът е лишен изцяло от законово основание; когато акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган. Иначе казано - административния акт е нищожен поради противоречие с материалния закон тогава, когато разпоредените правни последици са противоположни или съществено различаващи се от предвидените в правната норма така, че се явяват нетърпими от гледна точка на правния ред. Само при описаните случаи порокът материална незаконосъобразност води до нищожност на административния акт, а във всички останали до неговата унищожаемост. В случая липсват нарушения на материалния закон, които да обусловят нищожност на процесното решение, като наведените в жалбата основания могат евентуално да мотивират само незаконосъобразност на акта, но не и нищожността му. Съгласно т.7 от Приложение към чл. 3, ал.2 от ЗУЗСО в редакцията му към датата на допускане изработването на проекта на процесния план – 22.07.2008г. се предвиждат три реда устройствени показатели. Стойностите на показателите от първия ред се прилагат за територии, граничещи непосредствено с ПП „В.“ и с големите градски паркове. Показателите от третия ред са за Киноцентъра, жилищните групи в Западния парк, Южните територии на С., територии за екологично съхранение от [населено място]. В случая ответникът е приложил показателите от трети ред за м. „Киноцентър“, а жалбоподателите твърдят, че са приложими показателите от първи ред. Спорът опира до това дали имотът на ЗС попада в територии, граничещи непосредствено с ПП „В.“, към датата на допускане изработването на проекта на процесния план – 22.07.2008г., тъй като съгласно §124 от ПЗР на ЗИДЗУТ (ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 26.11.2012 г.), започнатите производства по изработване на подробни устройствени планове, които не са приключили до влизането в сила на този закон с издаване на акт за одобряването им, се одобряват по досегашния ред. За дата на започване на производство по изработване на общи или на подробни устройствени планове и на техни изменения се смята датата на допускане изработването на съответния проект. Тези територии са определени с карта на л. 31 като предвидени с изменение на ОУП с решение № 693 от 19.07.2007г. на СОС. Видно от т.1 на това решение, с него се нарежда изработване на проект за изменение на ОУП на СО, съгласно задание за проектиране, който следва да се изработи в 6 мес. срок. Този проект е приет с решение на СОС № 697 от 19.11.2009г. Съгласно чл. 127, ал.8 от ЗУТ нов общ устройствен план на Столичната община, както и изменения в действащия общ устройствен план се приемат от Министерския съвет по реда на този закон при спазване на правилата и нормативите за устройство и застрояване, определени със Закона за устройството и застрояването на Столичната община. Решението на Министерския съвет се обнародва в "Държавен вестник". Следователно с решение № 693 от 19.07.2007г. на СОС не се приемат зони и терени за прилагане на специфични правила и нормативи в отклонение от общите по ОУП, а се възлага изработването на проект за изменение на ОУП. Неговото приемане е от компетентността на МС. Решение № 960 от 16.12.2009г. за изменение на ОУП не е издадено въз основа на решение № 693 от 19.07.2007г. на СОС, а въз основа на решение № 607 от 19.11.2009г. на СОС, с което въпросният проект на ОУП е приет от СОС. Именно с това решение на МС от 2009г. се приемат зоните и терените за прилагане на специфични правила и нормативи в отклонение от общите по ОУП. Това решение обаче е 2 год. след допускането на процесната устройствена процедура, която правилно е довършена по реда, действащ към датата на допускането ѝ. Недоказани са изявленията на вещото лице, че част от имота на ЗС попада в ПП „В.“, отбелязана с прекъсната линия с черни

точки, тъй като съгласно Приложение № 2 към чл. 68, ал.2 от НАРЕДБА № 8 от 14.06.2001 г. за обема и съдържанието на устройствените планове с такава линия се очертават продуктопроводи. Точните координати на границите на ПП „В.“ в частта ѝ, попадаща в СО, са определени със заповед № РД-179 от 01.03.2004г. на МОСВ, обн. в ДВ бр. 27 от 01.04.2004 г., като видно от регистъра на защитените територии и защитените зони в България, ПП „В.“ обхваща територии от СО в [населено място], [населено място], [населено място] и [населено място]. Сред тях не е посочен кв. Б. и м. Киноцентъра. Дори да се приеме, че имотът на ЗС попада в територии, граничещи непосредствено с ПП „В.“, то противоречието между процесният ПУП и ОУП също не води до нищожност, защото в тези територии също е допустимо застрояване, но с различни параметри. Следователно не е налице пълна липса на материалноправните предпоставки, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма, а само частична такава, като изпълнението на параметрите по ред 1, вместо по ред 3, може да се предвиди в инвестиционния проект за бъдещо строителство в имота. В този смисъл контрол за спазването на ОУП може да се извърши при одобряване на бъдещо разрешение за строеж. Това потвърждава, че посочените от жалбоподателите основания не водят до извод за нищожност на процесното решение.

На последно място, не е налице превратно упражняване на власт, защото процесното решение е допустимо от закона, който предвижда ред за издаването му. Одобряването на ПУП е мярка предвидена в закона, преследва законна цел и според настоящия съдебен състав е пропорционална.

Предвид изложеното и като провери оспорения акт, съдът в настоящия състав намира, че процесното решение е издадено от компетентен орган, без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и материалния закон, които да обосновават неговата нищожност.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100лв. съгласно чл. 143, ал.3 от АПК във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съгласно чл. 143, ал.4 от АПК на ЗС се дължи адвокатско възнаграждение, платено по банков път съгласно платежно нареждане на л.422 по делото. Основателно е възражението за неговата прекомерност предвид ниската фактическа и правна сложност на делото и разглеждането му в едно сз без събиране на допълнителни доказателства. Поради това същото следва да бъде редуцирано до размер, близък до минимума, предвиден в чл.8, ал.2, т.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Д. Ц. М. и М. Р. Р. – и двамата от [населено място], с искане за прогласяване нищожността на решение № 444 от 09.07.2015г. на СОС.

ОСЪЖДА Д. Ц. М. и М. Р. Р. да заплатят на Столична община сумата от 100лв. юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Д. Ц. М. и М. Р. Р. да заплатят на Ф. В. Д. – Х. сумата от 1500лв. адвокатско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен

срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: